

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 132/04-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. mája 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. B., bytom B. B., G. B., K., J. B., S., S. B., S. Ľ., S. B., S. Ľ., D. B., N., J. D., B. B., Ing. S. Ď., S. T., Ing. Z. Ď., S. T., M. F., B. B., V. Ch., N., V. K., N., M. K., S. T., MUDr. J. K., K., V. L., B. B., M. M., B. B., Ing. P. M., B. B., JUDr. P. M., B. B., O. M., B. B., E. M., N., P. R., B. B., E. S., B. B., A. S., B. B., V. Š., N., Š. T., P., R. T., P., A. Z., B. B., J. Z., B. B., a Š. Ž., B. B., zastúpených advokátkou JUDr. Z. B., B. B., vo veci porušenia ich základného práva zakotveného v čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v zmysle zákona č. 23/1991 Zb. a oznámenia Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb., nekonaním Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a Úradu pre finančný trh, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. B., G. B., J. B., S. B., S. B., D. B., J. D., Ing. S. Ď., Ing. Z. Ď., M. F., V. Ch., V. K., M. K., MUDr. J. K., V. L., M. M., Ing. P. M., JUDr. P. M., O. M., E. M., P. R., E. S., A. S., V. Š., Š. T., R. T., A. Z., J. Z. a Š. Ž. o d m i e t a pre nedostatok svojej právomoci.

O d ô v o d n e n i e:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. mája 2004 doručená sťažnosť Ing. M. B., bytom B. B., G. B., K., J. B., S., S. B., S. Ľ., S. B., S. Ľ., D. B., N., J. D., B. B., Ing. S. Ď., S. T., Ing. Z. Ď., S. T., M. F., B. B., V. Ch., N., V. K., N., M. K., S. T., MUDr. J. K., K., V. L., B. B., M. M., B. B., Ing. P. M., B. B., JUDr. P. M., B. B., O. M., B. B., E. M., N., P. R., B. B., E. S., B. B., A. S., B. B., V. Š., N., Š. T., P., R. T., P., A. Z., B. B., J. Z., B. B., a Š. Ž., B. B., zastúpených advokátkou JUDr. Z. B., B. B., (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátkou JUDr. Z. B., B. B., vo veci porušenia ich základného práva zakotveného v čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len Dodatokový protokol k Dohovoru“) v zmysle zákona č. 23/1991 Zb. a oznámenia Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb.

Sťažovatelia porušenie nimi označených práv spájajú s utrpením ujmy v súvislosti s uzavretím zmlúv o tichom spoločenstve, predmetom ktorých bolo vloženie ich úspor do spoločností DRUKOS, a. s., B. M. G. INVEST, s. r. o., HORIZONT SLOVAKIA o. c. p., a. s., BDV družstvo a AGW, s. r. o., za účelom ich zhodnotenia garantovaným spôsobom, ku ktorému nedošlo, a to aj z toho dôvodu, že Ministerstvo financií Slovenskej republiky, Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Úrad pre finančný trh a Generálna prokuratúra Slovenskej republiky neplnili dôsledne svoju povinnosť kontrolovať dodržiavanie zákonnosti v rámci im zverených kompetencií. Svojou nečinnosťou podľa nich spôsobili, že subjekty, ktoré podnikali na trhu, nespĺňali zákonom predpísané podmienky a ústredné orgány štátnej správy nezasiahli v rámci možností zverených im zákonom.

Po tom, ako sťažovatelia využili všetky prostriedky nápravy, v danom prípade nemajú možnosť domáhať sa ochrany svojho základného práva na inom orgáne ako na ústavnom súde. Z uvedeného vyplýva, že sťažovatelia podľa § 53 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej

republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vyčerpali všetky zákonné možnosti, ako sa domáhať ochrany svojho ústavného práva.

Taktiež je podľa ich názoru naplnená zákonná podmienka podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, pretože porušenie vyššie uvedeného základného práva ku dňu podania sťažnosti u sťažovateľov stále trvá.

Sťažovatelia si zároveň podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde uplatňujú primerané finančné zadostučinenie ako náhradu ujmy vyjadrenej v peniazoch za to, že boli povinní trpieť stav finančnej ujmy vyhlásením konkurzu na uvedené spoločnosti.

Sťažovatelia na základe týchto skutočností navrhujú, aby senát ústavného súdu vyslovil podľa čl. 127 ods. 2 ústavy tento nález:

„... nekonaním Ministerstva vnútra Slovenskej republiky,, Ministerstva financií Slovenskej republiky, Úradu pre finančný trh bolo porušené základné právo sťažovateľov vyplývajúce z čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v zmysle zákona č. 23/1991 Zb. a oznámenia FMZV č. 209/1992 Zb. ... Priznáva primerané finančné zadostučinenie ...“

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každú sťažnosť predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a zisťuje, či nie je dôvod na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovatelia sa domáhajú svojou sťažnosťou vyslovenia porušenia svojho základného práva, pričom za toto základné právo označujú právo upravené v čl. 20 ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru. Sťažovatelia vo svojej sťažnosti označujú a citujú aj čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru. Petit sťažnosti v časti týkajúcej sa rozhodnutia ústavného súdu smeruje však len k vysloveniu porušenia ich základného práva zakotveného v čl. 20 ústavy a v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru..

V súvislosti s porušením čl. 20 ústavy ústavný súd uvádza, že vlastnícke právo pred jeho ohrozením alebo porušením chránia všeobecné súdy (čl. 142 ods. 1 ústavy, § 7 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a § 123 a nasl. Občianskeho zákonníka, prípadne aj iné zákony. Podľa čl. 127 ústavy je právomoc ústavného súdu v týchto veciach subsidiárna. Vychádzajúc z uvedeného a zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 66/03, II. ÚS 122/04) ústavný súd sťažnosť sťažovateľov odmietol pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

V súvislosti s namietanou nečinnosťou označených orgánov ústavný súd uvádza, že podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Podľa § 7 ods. 2 OSP v občianskom súdnom konaní súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí,

opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci. Iným zásahom je aj nečinnosť orgánu verejnej správy.

Podľa § 25 ods. 1 OSP fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

Z citovaných právnych noriem vyplýva, že vo veci sťažovateľov je daná právomoc všeobecného súdu v správnom súdnictve rozhodovať o nečinnosti orgánu verejnej správy, ktorým sú aj všetci označení porušovatelia. Túto právomoc správneho súdnictva nemožno nahradiť konaním pred ústavným súdom.

Sťažovatelia síce v sťažnosti tvrdia (čl. V), že využili všetky možné prostriedky nápravy, ale z obsahu vyplýva, že nepodali žalobu podľa § 250t OSP, ale korešpondovali s niektorými orgánmi verejnej moci (prezident Slovenskej republiky, generálny prokurátor Slovenskej republiky, vláda Slovenskej republiky).

Vychádzajúc z týchto právnych záverov a skutkového stavu opísaného sťažovateľmi ústavný súd uzavrel, že vo veciach sťažovateľov nie je daná jeho právomoc (čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 25 ods. 2, § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, a preto sťažnosť pre nedostatok právomoci odmietol.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2004